

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Medens jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler (Jensen [Aale]) i hans første Bemærkninger og i de Betragtninger, han anstillede over Størrelsen af henholdsvis et Svin og en Gris og af et Dyr, der har Horn, og et Dyr, der ikke har Horn, er jeg ikke saa enig med ham i hans Antagelse med Hensyn til Behandlingen af saadanne nødslagtede Dyr, som der her er Tale om. Sagen er, at hvis der er sket et Ulykkestilfælde, hvis en Kvie falder og brækker et Ben og findes i denne Tilstand og bliver slagtet, vil ingen være i Tvivl om, at det Kød er lige saa godt, som om Benbruddet ikke havde fundet Sted, og det vil i saa Fald ikke være nødvendigt at tilkalde Dyr læge. Spørgsmaalet om, hvorvidt en Dyr læge skal tilkaldes eller ej, vil med de mangfoldige Tilfælde, som det praktiske Liv frembyder, dog til syvende og sidst komme til at bero paa et Skøn, som den paagældende Ejer kommer til at afgive. Hvis et Dyr virkelig er selvdødt, er Forholdet klart; men jeg tror, man opnaar det bedste Resultat, den klareste og overskueligste Form og det, som bedst kan haandhæves — thi der er jo ingen Fornøjelse ved at give Lovparagraffer, som ikke respekteres i det praktiske Liv —, ved at bestemme, at hvis et Dyr er nødslagt — et Begreb, der altsaa kommer ved Siden af det, at det er selvdødt —, skal Dyret, saafremt det falbydes og altsaa skal ud til Folk, som ikke kan kontrollere de Forhold, under hvilke Slagtingen fandt Sted, undersøges af en Dyr læge; anvendes det derimod paa Stedet, hvor alle ved nøje Besked med, hvad der er foregaaet — thi det ved det ærede Medlem jo ogsaa godt, at i saa Henseende vil det ikke være muligt at skjule noget som helst —, behøves der ingen Dyr lægeundersøgelse. Jeg tror, en saadan Bestemmelse vil være rigtig ikke blot af økonomiske Grunde, men ogsaa af Hensyn til det overordentlig tiltalende i, at man, naar man giver en Lovbestemmelse, er sikker paa, at den forstaas og bliver anset for fornøftig, saa at alle Mennesker med Glæde bøjer sig for den og ingen prøver paa at sætte sig op imod den. Det tror jeg vil blive Tilfældet, hvis Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, der foreslaas af Flertallet.

Jensen (Aale): Jeg skal kun gøre en ganske kort Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister, som kom ind paa et helt andet Spørgsmaal end det, vi her behandler. Der staar udtrykkelig i det af Flertallet stillede Ændringsforslag: „Til

selvdøde Dyr henregnes ikke Dyr, der er omkommet ved Ulykkestilfælde.“ Men et Dyr, der har brækket et Ben, dør ikke deraf; hvis man skal foretage en Nødslagting, bliver det noget helt andet. Det Spørgsmaal, som vi opstiller, er, hvad man skal betragte som et selvdødt Dyr, hvornaar et Dyr skal betragtes som selvdødt, thi det er, som sagt, ikke selvdødt, fordi det har brækket Benet. Her er det Striden staar. Hvis Spørgsmaalet havde drejet sig om det, som den højtærede Minister talte om, var vi sikkert blevet enige.

Hans Nielsen: Jeg vil gerne anbefale Tinget at stemme for Flertallets Ændringsforslag. Jeg tror, at de Betæneligheder, der fremførtes af den ærede Ordfører for Mindretallet (Jensen [Aale]), i nogen Grad beror paa en Misforstaaelse. Det er jo særlig Tjenestefolkene, det ærede Medlem tænker sig kan komme til at staa overfor den Risiko, at der bydes dem usundt Kød, men her synes jeg ligesom Udvalgets ærede Ordfører (Nygart), at Loven angaaende Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere sikrer de paagældende mod noget saadant, idet der i § 7 udtrykkelig staar, at „dersom Medhjælperen som en Del af Vederlaget har Krav paa Kost, er Husbonden pligtig at yde god, sund og tilstrækkelig Kost“. Overtrædelse af denne Paragraf og af andre Paragraffer straffes under en Politisag med Bøder fra 10 til 500 Kr. Ifølge disse Bestemmelser i Tyendeloven er Medhjælperne nogenlunde sikret mod usunde Fødemidler. Desuden findes der i § 27 i samme Lov en Bestemmelse om, at hvis der ydes en Medhjælper saadan Kost eller Opholdsrum, som er i Strid med Loven eller med særlige Aftaler — dette sidste gælder navnlig dem, som har Kontrakt, de ældre Medhjælpere — eller er egnet til at udsætte hans Helbred for Fare, kan vedkommende straks forlade Tjenesten. Betingelsen for, at han skal blive i Tjenesten, er altsaa, at han faar en god, sund og tilstrækkelig Kost, i modsæt, Fald kan han straks forlade Tjenesten. Deri ligger formentlig en Betyggelse for, at der ikke kan foretages den Slags urimelige Ting overfor Tyendet, i alt Fald kan det ikke ske ustraffet.

Denne Lov ligesaa vel som den foreliggende kan jo brydes, men vedkommende Husbond bliver da straffet efter de anførte Bestemmelser, og Hovedsagen er, at de Mennesker, som gør sig skyldige i at lade andre spise usundt Kød, ifalder Straf. Vi ved jo ogsaa godt, at Kødet kan være usundt paa anden Maade end ved, at Dyret